

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת מצורע תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י'.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWY0U/view>

מאמר 'בינו שנות דור ודור'

6000 פסוקים בתורה כנגד ששת אלפים שנה

שהעולם קיים.

[מתפרסם מחדש עם הוספות חדשות - חלק י"ט]

3056 – הריגת כל זרע דוד חוץ מיואש.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא יג, ו ואילך) "וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶתְּךָ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנִית וְהִנֵּה כָּהֵן הַנֹּגֵעַ וְלֹא פָּשָׁה הַנֹּגֵעַ בְּעוֹר וְטִהְרוּ הַכֹּהֵן מִסַּפְּחַת הוּא וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטִהַר" הוא הפסוק ה-3056 מתחלת התורה ובשנת 3056 לבריאת העולם מלכה עתליה בת אחאב שהרגה את כל זרע מלכות בית דוד, חוץ מהתינוק יואש שהחביאו אותו בקדש הקדשים, והפסוקים שמדברים על צרעת מקבילים ליסורי מלכות בית דוד שסובלים יסורי צרעת לכפר עונותיהם של ישראל, כמובא בגמרא (סנהדרין צח:): שיסורי המשיח שסובל עוונותיהם של ישראל הם צרעת. ולכן מדבר הפסוק על נגע טהור, כי יסורי מלכות בית דוד מטהרים את הנגע של עם ישראל. וכן על דוד המלך מצינו בגמרא (יומא כב.) **אמר רב יהודה, אמר רב, ששה קדשים נצטרע דוד, ופרשו ממנו סנהדרין, ונסתלקה ממנו שכיתה.** ועוד קשר בין דוד המלך לצרעת מצינו בזהר (בלק רי:): **"ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו", הסתכל בו דוד בעין רעה. ובכל מקום שהיה מסתכל בעין רעה, כל מיני צרעת נמשכו מעיני דוד. וכך היה ביואב, כיון שהסתכל בו בדוד בעין רעה, מה כתוב ולא יכרת מבית יואב זב ומצרע וגו'. וכאן בפלשתי הזה, כיון שקלל את השם, הסתכל בו בעין רעה, וראה שהצטרע במצחו. מיד "ותטבע האבן במצחו", ודבקה הצרעת במצחו. והפל היה; השתקעה עין רעה של צרעת במצחו, והשתקעה אבן ממש במצחו, ודאי מצרע היה. וכן מצינו שמרים היתה אחת האמהות של בית דוד, כמובא בגמרא (סוטה יא:), ששרש דוד מחור בן מרים. והמהרש"א שם מבאר (ד"ה דוד) שדוד היה נכד של מרים מצד אמו. ומרים נענשה בצרעת, וכן מצינו בנגעים שהניצוץ קדשה שמחיה את הנגע הוא בחינת זהב. כמובא ברש"י (ויקרא יג, לה) **"ובו שער זהב וגו'", לשון זהב דומה****

לתבנית הזהב, צהב כמו זהב. וכן מצינו בַרש"י (ויקרא יד, לד) "וַנְתִּיתִי נֹגַע צָרְעַת", בַּשּׁוֹרָה הַיָּא לְהֵם שֶׁהִנְגְעִים בְּאִים עֲלֵיהֶם, לְפִי שֶׁהִטְמִינוּ אֲמוֹרִיִּים מְטֻמוֹנוֹת שֶׁל זֶהב בְּקִירוֹת בְּתֵיהֶם, כָּל אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, וְעַל יְדֵי הַנֹּגַע נֹתֵץ הַבַּיִת וּמוֹצָאָן. וּבְאֲרֹנוּ שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ הוּא בְּבַחֲנֵת זֶהב. לְכֹן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא זֶהב וְשִׁעְרוֹתָיו הָיוּ בְּצַבֵּעַ זֶהב, וְהָיָה לוֹ שֶׁרְבִיט זֶהב בְּכֶתֶר. וְכֹן הַכְּתוּב (ויקרא יג, יג) "כִּלּוֹ הַפֶּךָ לְבֹן טְהוֹר" ס"ת כְּנוֹר הַמְרַמֵּז עַל כְּנוֹר דָּוִד. וְכֹן נִגְעִים נִקְרָאִים שְׁחִין שְׁמֻרְמֵז עַל הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ כִּיּוֹן שֶׁהוּא הַקְּלָפָה שְׁמִלְבִּישָׁה וְיוֹנְקַת מֵהַמְשִׁיחַ. וְכֹן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שבת עז:) שֶׁהַנְּחָשׁ הוּא רְפוּאָה לְשְׁחִין סַפְחַת, שֶׁהוּא אֶחָד הַנִּגְעִים הַיְדוּעִים. וְכֹן עֲנָג אוֹ נִגַּע בְּגִימְטְרִיא בְּגִימְטְרִיא חֲנִינָה שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְשִׁיחַ. וְכֹן עֲנָג אוֹ נִגַּע בְּגִימְטְרִיא בֵּין הַבָּדִים שֶׁשֵּׁם הַחֲבִיאוֹ בְּאוֹתָן שְׁנַיִם אֶת הַתִּינוּק יוֹאֵשׁ שֶׁנִּשְׁאָר הַנֶּצֶר הַיְחִיד מִבַּיִת דָּוִד שֶׁלֹּא נִהְרַג. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב "וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן מִסַּפְחַת הוּא" מְרַמֵּז עַל טְהוֹר הַמְשַׁפָּחָה שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וְכֹן יוֹאֵשׁ מְרַמֵּז עַל מִצַּב הַיְאֹשׁ שֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו.

3199 – מֶלֶךְ חִזְקִיָּהוּ.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא טו, לג) "וְהִדְוָה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת זֹבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּה וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה" הוּא הַפְּסוּק ה־3199 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנַת 3199 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ חִזְקִיָּהוּ שֶׁעַל תְּקוּפָתוֹ נֶאֱמַר שֶׁהָיוּ בְּקִיאִין בְּמִיחַד בְּהַלְכוֹת טְמֵאָה וְטִהַרָה, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סנהדרין צד.) אֲמַר רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא, חֲבַל עוֹל שֶׁל סְנַחְרִיב מִפְּנֵי שְׁמֻנוֹ שֶׁל חִזְקִיָּהוּ, שֶׁהָיָה דוֹלֵק בְּבִתֵּי כְּנִסְיֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת. מָה עָשָׂה וְעַץ חָרָב עַל פֶּתַח בַּיִת הַמְדַרְשׁ וְאָמַר, כָּל מִי שֶׁאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, יִדְקַר בְּחָרָב זֶה, בְּדָקוֹ מְדוֹן וְעַד בְּאֵר שְׁבַע, וְלֹא מְצָאוּ עִם הָאָרֶץ, מִגְּבַת וְעַד אֲנִטִּיפְרָס, וְלֹא מְצָאוּ תִינוּק וְתִינוּקָת, אִישׁ וְאִשָּׁה, שֶׁלֹּא הָיוּ בְּקִיאִין בְּהַלְכוֹת טְמֵאָה וְטִהַרָה. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁמִּגְּבַת מְרַמֵּז עַל הַלּוּמְדִים עַל מִנַּת לִגְבוֹת פֶּרֶס, וְעַד אֲנִטִּיפְרָס מְרַמֵּז עַל אֵלוֹ שְׁלּוּמְדִים לְשֵׁם שָׁמַיִם וְלֹא עִבוֹר הַפֶּרֶס.

3228 – מֶלֶךְ מְנַשֶּׁה.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא טז, ל) "כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטִהַר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי ה' תְּטַהְרוּ" הוּא הַפְּסוּק ה־3228 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה לְפִי טַעַם עֲלִיוֹן, וּבִשְׁנַת 3228 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ מְנַשֶּׁה שֶׁהִרְשִׁיעַ 22 שָׁנָה, וְזָכָה לְתִשׁוּבָה וּלְכַפָּרָה, וּמֶלֶךְ עוֹד 33 שָׁנָה בְּתִשׁוּבָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דה"ב לג, ו) "וְהוּא הָעֵבִיר אֶת בְּנָיו בְּאֵשׁ בְּגִי בֶן הַנֶּם וְעוֹנֵן וְנַחֵשׁ וְכִשְׁף וְעָשָׂה אוֹב וַיְדַעוּנִי הַרְבֵּה לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי ה' לְהַכְעִיסוֹ וְגו', וְכִהְיָר לוֹ חִלָּה אֶת פְּנֵי ה' אֲלֵהוּ וַיִּכְנַע מְאֹד מִלְּפָנַי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיַּעֲתָר לוֹ וַיִּשְׁמַע תַּחֲנוּנָתוֹ וַיִּשְׁיבָהוּ יְרוּשָׁלַם לְמַלְכוּתוֹ".

3283 – מֶלֶךְ אָמוֹן.

מוֹבָא מֵהַרְהַ"ג ר' א. כָּלִיל שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק (ויקרא יט, ד) "אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֵהֶי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" הוּא הַפְּסוּק ה־3223 מִתְחַלֵּת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנַת 3283 לְבְרִיאַת הָעוֹלָם מֶלֶךְ אָמוֹן שֶׁהִרְשִׁיעַ וְכַתּוּב עֲלָיו (מ"ב כא, כא) "וַיַּעֲבֹד אֶת הַגִּלְגָּלִים אֲשֶׁר עֲבַד אָבִיו וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם".

3303 – ירמיהו החזיר את עשרת השבטים.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא יט, כג) "וכי תבאו אל הארץ" הוא הפסוק ה-3303 מתחלת התורה לפי טעם עליון, ובשנת 3303 לבריאת העולם החזיר ירמיהו את עשרת השבטים לארץ ישראל, כמובא בגמרא (מגילה יד:). וכן "וכי" בגימטריא ל"ו, כי זה היה ל"ו שנים קודם החרבן.

3310 – יאשיהו הסיר את האבות והידענים מהארץ.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא כ, ו) "אל תפנו אל האבת ואל הידענים אל תבקשו לטמאה בהם" הוא הפסוק ה-3310 מתחלת התורה, ושנת 3310 לבריאת העולם הייתה בסוף מלכות יאשיהו לאחר שעשה תשובה והסיר את האבות ואת הידענים מן הארץ, כמו שכתוב (מ"ב כג, כד) "וגם את האבות ואת הידענים ואת התרפים ואת הגללים ואת כל השקצים אשר נראו בארץ יהודה ובירושלם בער יאשיהו למען הקים את דברי התורה הפתבים על הספר אשר מצא חלקיהו הפהן בית ה". וכפי שמובא שם שבשנת י"ח למלכו שהייתה 3003 לבריאת העולם, מצא חלקיהו את ספר התורה וקרא בפני המלך ועשו תשובה ומאז הסירו השקוצים וכו' עד סוף מלכות יאשיהו שמלך ל"א שנה.

3319 – נבוכדנצר מלך וצר על ירושלים.

מובא בספר 'מטבע של אברהם' שהפסוק (ויקרא כ, ג) "למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי", הוא הפסוק ה-3319 מתחלת התורה, ובשנת 3319 לבריאת העולם מלך נבוכדנצר הרשע שהחריב את בית המקדש ובאותה שנה צר על ירושלים. והוסיף הרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק מדבר על האסור להעביר למלך, "ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למלך למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי" ובזמן הזה הוכיח ירמיהו את ישראל על האסור להעביר למלך כמו שכתוב (ירמיה ז, לא) "ובנו במות התפת אשר בגיא בן הנם לשרף את בנייהם ואת בנותיהם באש אשר לא צויתי ולא עלתה על לבי".

3327 – מות יהויקים.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא כ, יא) "ואיש אשר ישכב את אשת אביו ערות אביו גלה מות יומתו שניהם דמיהם בם" הוא הפסוק ה-3327 מתחלת התורה, ושנת 3327 לבריאת העולם מת יהויקים שנאמר עליו במדרש (ויק"ר יט, ו) "ויתר דברי יהויקים וכל אשר עשה" רבי יוחנן אמר על ידי שבא על אמו ועל פלתו ועל אשת אביו. והפסוק של הענש על חטאו מקביל לשנה בה הוא מת ונענש. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ששנת ג' שכ"ז מרמזת שפגם ג' שכבת זרע.

3328 – השנה הראשונה לצדקיהו.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא כ, יג) "ואיש אשר ישכב את זכר משכבי אשה תועבה עשו שניהם מות יומתו דמיהם בם" הוא הפסוק ה-3328 מתחלת התורה לפי טעם עליון, ושנת 3328

לבריא את העולם היתה הראשונה לצדקהו שְמֵלֶךְ תחת נבוכדנצר, ומצינו בגמרא (שבת קמט:) **אמר רבה בר רב הונא מלמד שהיה [נבוכדנצר] מטל פור על גדולי מלכות, לידע אי זה בן יומו של משכב זכור, אמר רב יהודה אמר רב, בשעה שבקש אותו רשע לעשות לאותו צדיק [צדקהו] כף, נמשכה ערלתו שלש מאות אמה, והיתה מחזרת על כל המסבה כלה.**

3338 – חרבן בית המקדש הראשון.

מובא מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק (ויקרא כ, כב) **"ולא תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה"** הוא הפסוק ה-3338 מתחלת התורה, ובשנת 3338 לבריא את העולם היה **חרבן בית המקדש הראשון**. ואם נעין ד' פסוקים אחרי הפסוק, שמתאימים לשנת חרבן בית המקדש לפי מנין הפסוקים לטעם עליון, יחד עם חשוב הפסוק **"ויהיו בני יעקב שנים עשר"** כהמשך הפסוק הקודם כדלעיל, שם כתוב ברש"י (ויקרא כ, כו) **"ואבדל אתכם מן העמים להיות לי"**, אם אתם מבדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו. ולכן מדבר הפסוק על התבדלות מן העמים בענייני אכילה של בעלי חיים, שהרי מצינו בגמרא (נדרים סה.) ש**נבוכדנצר** היה אוכל ארנבת חיה, והוא סמל את תכלית השקוץ בענייני אכילה שעליו מדבר הפסוק. וכן הפסוק (בראשית לד, יד) **"כי ה' קנא שמו אל קנא הוא"** הוא הפסוק ה-3338 למפריע מסוף התורה לתחלתה. וכן המספר המסתתר בין אותיות **בי"ת מקד"ש** הוא 850 כמנין השנים מהכניסה לארץ ישראל עד חרבן בית המקדש הראשון.

פתות בערב פסח.

מצינו בזהר חדש (רות) **כשירד ס"מ משמי מרום, ראה מעלתו של אדם, ומלאכי השרת משמשין לפניו בחפתו, וירע בעיניו. מה עשה. נטל נחש כמין גמל, ורכב עליו, וירד ופתה אותו, עד שעבר מאמר יוצרו.** שמעתי מהרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א שהנחש פתה את חיה לאכל פתה, כמובא בגמרא (ברכות מ.) שעץ הדעת היה חטה לפי רבי יהודה. ונראה להוסיף שלכן רכב השטן על נחש שהוא גמל, כי גמלים מקומם **במדבר**. וכן הפתה היא מאכל **מדברי**, וכפי שמצינו בזהר (פקודי רלו: תרומה קנז.) שהמדבר הוא מקום של רוח הטמאה בעולם, שאין מקומם במקום ישוב רק במדבר. וכן השתלשלה צורת הפתה שכפניכול מסתירים משהו בפנים בבחינת **פתיון**, כי כל מפתה מראה את החלק היפה מבחוץ ומסתיר את החלק השני. וכן פתה מרמזת על אשת הס"מ שנקראת **פ"ת** שזה הגימטריא של השם שלה **ליל"ת**. וכן פתה מרמזת על אשת הס"מ שנקראת **פ"ת** שזה הגימטריא של השם שלה **ליל"ת**. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (קפד) **סוד ירידת מצרים היה להתגבר על לילית ות"פ שלה. ולרשת אר"ץ כנע"ן, שעולה תפ"א. כי בחטא אדם גברו ת"פ קלפות, ושם עץ הדעת מוכיח על זה.**

וכן פיתה בגימטריא הגדה של פסח שמתקנת את חטא עץ הדעת, על ידי הוצאת הרע מהחמץ ובזה מקדשים אותו. וזו גם הגימטריא של **תהילים** כי דוד המלך תקן את חטא אדם הראשון, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ז"ל (מלכים א ע' שעט). וכן השתלשל בגשמיות שאוכלים **פתות** בערב פסח כי הן גורמות פחות פרורים,

ורואים את הקשר בין פיתות לפסח. וכן פית"ה מרמזת באות שלישית בכתוב (בראשית ח, יא) "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה" ומובא ברבנו בחיי שהיונה הביאה את עלה הזית מגן עדן. ויתכן שרצתה לעשות תקון לחטא אדם הראשון. כמובא בגמרא (סנהדרין קח:) "והנה עלה זית טרף בפיה", אמר רבי אלעזר אמרה יונה לפני הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם יהיו מזונותי מרורים פזית ומסורים בידך, ואל יהיו מתוקים כדבש ביד בשר ודם. היונה רמזה שצריך לחזור למצב גן עדן לקבל ישירות מה', אפלו שזה מר כזית, ולא להכנס למתיקות של שאור ודבש שבעץ הדעת שיש בהם אחיזת הרע. וכן מצינו בזהר (שלח קסה.) "עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה". רואים ש"עלה זית טרף בפיה". מרמז על קבלת שפע מזון ישירות מה', ולא דרך הקלפות.

זיר"א ר"ת אם רואה יושבת ז'.

מצינו בגמרא (שבת לא.) תנו רבנן אין עומדין להתפלל לא מתוך דין ולא מתוך דבר הלכה אלא מתוך הלכה פסוקה והיכי דמי הלכה פסוקה אמר אביי כי הא דרבי זירא דאמר רבי זירא בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות טיפת דם כחדל יושבת עליה שבעה נקיים. וביאר הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיש רמז בשם זיר"א ר"ת אם רואה יושבת ז'. וזה לאחר שפוסקת כמובא ברש"י שם, לכן סמל להלכה פסוקה. וכן הלכה אותיות הפלה, כמובא בלק"ת להאריז"ל (ואתחנן ע' רמ). וכן מובא בספר 'לקוטי הלכות' להר"ג מברסלב (פסח ד, ב) על ידי חטא אדם הראשון נתערבו הדמים ועקר תקון חטא אדם הראשון על יד ההלכות, פי על ידי שמבררין הפסק הלכה נתברר הטוב מהרע וזה הוא תקון הדמים פי ההלכות מבררין בין דם לדם, ועל כן נקרא הפסק דין הלכה שהוא בבחינת תהלוכות הדמים שהולכין כסדר. ורואים שההלכות הן בבחינת תהלוכות הדמים וכן כל מאן דאמר בש"ס הוא ר"ת ד"ם. וממשיכה הגמרא שם רבא אמר כי הא דרב הושעיא דאמר רב הושעיא מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר. ויש כאן רמז שאדם יכול להערים על תבואתו היינו דברי תורתו, ומכניסה במוץ שלה, דהיינו שממהר למצוא מו"ץ כל דהו שימהר לפסוק הלכה כדי שיוכלו לעת עתה להתפלל בישוב הדעת, וכפי שמובא ברש"י שם לפני מירוח, דהיינו לפני אסיפת כל המקורות והראיות והסברות כדי לפסוק הלכה בשלמות.

"הוי"ה אמר אלי בני אתה" בגימטריא תשע"ו.

ובזהר (פנחס רמט:) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג, טז) שהלשון "פקד" בכתוב שם, מרמז על הגאולה העתידה. וכן פרשת פקודי"י שבה נרמז הקץ בכתוב "ואת האלף וגו' אותיות פו"ק י"ד, שנופה לצאת מהגלות ב"ד בניסן. וכן י"ד בניסן מרמז על השפעה מבחינת ד', שהיא סוד השמיטה הנוכחית. וכן הכתוב (שמות לח, כא) "אלה פקודי המשכן משכן העדת" ס"ת נתינ"ה שבאה מבחינת ד'. וכן יד' בניסן בא אחרי ק"ץ ימים מתחלת השנה. וכן פקודי בגימטריא "מקום דוד", כמו שכתוב (ש"א כ, כז) "ויפקד מקום דוד". ודוד

בגִּימְטְרִיא יָד. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד. לַב שְׁלִיט"א שְׁנִיטְסוֹן בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף דָּוִד, הַמְסַמְלִים חֲבוּר ב' מְשִׁיחִים. וְכֵן חֲדָשׁ נִיטְסוֹן נֶרְמָז בְּכַתּוּב (תְּהִלִּים ב, ו) "וְאֲנִי נִסְכְּתִי מִלְּפִי עַל צִיּוֹן הַר קְדֹשִׁי" וְהַמְשֵׁךְ הַכְּתוּב "הוֹי" הָאֵמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתְהָ" בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעוּ, וְהַמְשֵׁךְ הַכְּתוּב "אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ" בְּגִימְטְרִיא יְרוּשָׁלַיִם.

"וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה וּמִמְתְּנָה נַחְלִיאֵל וּמִנַּחְלִיאֵל בְּמוֹת".

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (נְדָרִים נה.) מֵאֵי דְכְּתִיב "וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה וּמִמְתְּנָה נַחְלִיאֵל וּמִנַּחְלִיאֵל בְּמוֹת", פִּיּוֹן שְׁעוּשָׁה אָדָם אֶת עֲצָמוֹ כְּמִדְבָּר שֶׁהוּא מִפְקָד לְכָל, תּוֹרָה נִתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה, שְׁנֹאמֵר "וּמִמְדַּבֵּר מִתְנָה". וְכִיּוֹן שֶׁנִּתְּנָה לוֹ בְּמִתְנָה נַחְלוֹ אֵל. וְכִיּוֹן שֶׁנַּחְלוֹ אֵל עוֹלָה לְגִדְלָה, שְׁנֹאמֵר "וּמִנַּחְלִיאֵל בְּמוֹת". וְאִם הִגְבִּיָה אֶת עֲצָמוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁפִּילוֹ, שְׁנֹאמֵר "וּמִבְּמוֹת הַגִּיא". וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁשׁוֹקְעִין אוֹתוֹ בְּקֶרְקַע, שְׁנֹאמֵר "וְנִשְׁקָפָה עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֹן". וְאִם חוּזֵר בּוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַבִּיהוֹ שְׁנֹאמֵר "כָּל גִּיא יִנְשָׂא". נִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ רְמָז עַל תְּהִלָּתוֹ נְתִיבַת הַתּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֵּב רֵאשׁוֹן שֶׁנִּתְּנָה בְּמִדְבָּר, וְהַשְׁלַב הָאֲחֵרוֹן בְּגִיאָה הַעֲתִידָה שְׁעַל הַתּוֹרָה חֲדָשָׁה שֶׁתְּהִיָה נֹאמֵר "כָּל גִּיא יִנְשָׂא". וְלִפְנֵי זֶה יֵשׁ מִצַּב שֶׁל הַשְׁפָּלָה בְּגִלוּת, עַד שְׁחוּזָרִים בָּהֶם וְעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה. וְכִיּוֹנֵיהֶם הָיָה שֶׁלֵּב שְׁנֵי שִׁזְכוֹ לְ"בְּמוֹת" שְׁמֵרְמִזוֹת עַל מְרָדְכִי, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ כְּשֶׁהֵמֵן הִרְכִּיב אֶת מְרָדְכִי עַל הַסּוּס (יִלְקוּט אֶסְתֵּר תַּתְרַנַּח) סִלִּיק בְּעֵט בֵּיהָ, אָמַר לִיהָ וְלֹא כְּתִיב "בְּנֶפֶל אוֹיְבֶךָ אֵל תִּשְׁמַח", אָמַר לִיהָ הֵי מִלִּי יִשְׂרָאֵל אֲבָל בְּדִידֶךָ "וְאֶתְהָ עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ". וְכֵן בְּמוֹת ר"ת בִּימֵי מְרָדְכִי וְאֶסְתֵּר תּוֹרָה, וְכֵן בְּמוֹת נֶרְמָז בְּחֲבוּר שֶׁל מְרָדְכִי וְאֶסְתֵּר (אֶסְתֵּר ב, ז) "וּבְמוֹת אֲבִיָהּ וְאִמָּהּ לִקְחָהּ מְרָדְכִי לוֹ לְבַת". וְכֵן בְּמוֹת ר"ת הַכְּתוּב (אֶסְתֵּר ח, טו) "וּמְרָדְכִי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תִּכְלַת וְחוֹר". אוֹ הַכְּתוּב (אֶסְתֵּר ב, יז) וְיִאָּהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׂימִים וְתִשָּׂא חֵן וְחֶסֶד לִפְנֵי מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וְיִשֵּׁם כְּתָר מַלְכוּת בְּרֵאשִׁיהָ וְיִמְלִיכָהּ תַּחַת וְשִׁתִּי". וְכֵן בְּאוֹת שְׁנֵי הַפּוּכָה בְּכַתּוּב שְׁמִדְבָּר עַל אֶסְתֵּר (אֶסְתֵּר ה, א) "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֵד בְּחֶצֶר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית". וְכֵן בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בְּפִסְיוֹקִים הַמְדַּבְּרִים עַל הָאֲרֵת שְׁבַת שְׁדוּמָה לְהָאֲרֵת פּוּרִים: (שְׁמוֹת פֶּרֶק כ, ח) "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבֻת לְקַדְּשׁוֹ". (דְּבָרִים ה, יב) שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבֻת לְקַדְּשׁוֹ".

וְכֵן "וּמִנַּחְלִיאֵל בְּמוֹת", מְרָמָז עַל גְּאֻלַּת פּוּרִים, כְּפִי שְׁרׁוּאִים שְׁכָל מְצוּוֹת הַפּוּרִים נֶרְמָזוֹת בְּאוֹתֵיּוֹת מְגִילָה, שֶׁהִיא בְּגִימְטְרִיא נַחַל: סְעֻדַת פּוּרִים הִיא לְגִימָה. מִשְׁלׁוֹחַ מְנוֹת וּמִתְנׁוֹת לְאֲבִיוֹנִים, גְּמִילָה. וְכֵן מִתְנׁוֹת לְאֲבִיוֹנִים גִּימָל, אוֹ מִילְגָה, כְּמוֹבָא בַגְמָרָא (שְׁבַת קד.) שֶׁהַנּוֹתֵן צְדָקָה הוּא בְּבַחֲיַנַת הָאוֹת גִּימָל שֶׁהִיא גּוּמְלַת חֶסֶד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֶהַר (וַיְחִי וְלַד): שֶׁהָאוֹת גִּימָל מְסַמְלַת אֶת הַיְסוּד שֶׁהוּא בְּחִינַת נַחַל. וְכֵן גְּלִימָה מְרַמְזַת עַל הַתְּחַפְּשׁוֹת שֶׁל פּוּרִים, וְעַל מְצוּוֹת טְלִית וְתַפְלִין, שֶׁהֵבֵאנוּ לְעִיל מִה'חֲמִידַת יָמִים' (פב.) לְהַקְפִּיד בְּפּוּרִים לְצֵאת מִהַבֵּית בְּטְלִית וְתַפְלִין. וְכֵן גְּלִימָה מְרַמְזַת עַל חֲדָשׁ אֶדְר שֶׁהוּא מִלְשׁוֹן אֶדְרָת, שֶׁהִיא גְּלִימָה. וְכֵן הַיְגָמָל, כִּי פּוּרִים גַּם קְשׁוּר לְבְרִית מִלָּה כְּדִלְקָמוֹן.

מְצִינּוּ בַגְמָרָא (שְׁבַת קיח:) כָּל הַמְעַנֵּג אֶת הַשְּׁבֻת, רַב נַחְמֵן בַּר יִצְחָק אָמַר, נִצּוֹל מִשְׁעֲבוּד מַלְכוּת, כְּתִיב הֵכָא, "וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל בְּמִתִּי אֶרֶץ". וְכְתִיב הֵתָם, "וְאֶתְהָ עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ". וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ פִּיּוֹן

שְׁעִנְנוּ הַבְּמוֹת מִסְמַל אֶת הָאֶרֶת פּוֹרִים שְׁמַאֲרָה בְּתוֹךְ חֶשְׁכַת הַגְּלוּת, לָכֵן הִיא מִסְמַלֶּת אֶת הַהֲצֵלָה מִשְׁעֲבוּד גְּלוּתוֹת. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. ה. שליט"א).

וְכֵן מוֹבָא מֵהֵרָה"ג ר' אֱלִיהוּ נַחְמָנִי שְׁלִיט"א שְׁהָר"ת אֹרְהָ שְׁמַחָה שְׁשׁוֹן יָקָר בְּגִימְטְרִיא תוֹרָה, לְרַמֵּז שֶׁהִלַּל הִיָּה קִשׁוּר לְמַדְרַגַת קְבֻלַת הַתוֹרָה מֵאֲהָבָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הֵרָה"ג ר' יִצְחָק גִּנְזִבּוּרְג שְׁלִיט"א שְׁאֲרוּר הֶמֶן, בְּרוּךְ הֶמֶן, ר"ת אֲהָבָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִפִּיכַת הֶהֱמֵן לְטוֹב בְּפוֹרִים, הַבִּיָּאָה לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת מַדְרַגַת קְבֻלַת הַתוֹרָה מֵאֲהָבָה. וְכֵן פִּרְר' בְּמַלּוּי הָאוֹתוּתוֹת בְּגִימְטְרִיא תוֹרָה"ג. וְכֵן הִכְתוּב "וּמְרַדְכִי לֹא יִכְרַע" בְּגִימְטְרִיא תוֹרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֲמַרְי נְעַם' שְׁסִינְי ר"ת נִכְנַס יֵין יָצָא סוּד. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתוּתוֹת לְפָנֵי אוֹתוּתוֹת הֶמֶן הֵן לְמַ"ד, וְהָאוֹתוּתוֹת אַחֲרֵי אוֹתוּתוֹת הֶמֶן הֵן סִנְי, לְרַמֵּז שֶׁבְּגִלְל גִּזְרַת הֶמֶן זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְשִׁלְמוֹת בְּלִמּוּד הַתוֹרָה, וּבְמַדְרַגַת חֲדָשׁ סוֹן הַמִּסְמַל אֶת קְבֻלַת הַתוֹרָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' ש. רִיִּסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתוּב (אסתר ט, א) "אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשִׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפְּוּ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם" תִּקַּן בְּכַח הַהִפִּיכָה לְאֲהָבָה אֶת הַפְּסוּק (שמות לד, א) "הִלַּחַת הִרְאֵשׁנִים אֲשֶׁר שְׁבַרְתָּ". וְכֵן הַהֲתַגְבְּרוֹת עַל הֶמֶן הָאֲגִי הִיָּתָה תִּקּוּן לְכַפָּה הֵרָ כְּגִיגִית. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֱלִיהוּ נַחְמָנִי שְׁלִיט"א שְׁלִפּוּם צַעֲרָא אֲגָרָא בְּגִימְטְרִיא אֲדָר, וּמִסְמַל אֶת אוֹר הַפוֹרִים שְׁנִקְרָא אֲגָרָת בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, כִּי פוֹרִים הוּא בַחֲיִנַת הַשְּׂכָר שִׁזְזָה לְהַתְעַנֵּג עַל ה', וְלִפּוּם צַעֲרָא שֶׁל כְּפִיַת הָהָר כְּגִיגִית אֲצֵל כָּל אֶחָד בְּפִרְטוֹת, זוֹכָה לְאֲגָרָא שְׁמִסְמַלֶּת אֶת אוֹר הַפוֹרִים. וְכֵן אַחְשׁוֹרוֹשׁ בְּגִימְטְרִיא שְׁמַחַת יוֹם טוֹב, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא "וְשְׁמַחָה" זו יוֹם טוֹב.

וְלִקַּח וְנָתַן וְטָבַל כֹּהֵן בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִי"ו.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קטו). שֶׁהִכְתוּב "מִי כִמְכָה בְּאֵלֶם הוִי"ה" ר"ת בְּגִימְטְרִיא ע"ב לְרַמֵּז עַל מַדַּת הַחֶסֶד שֶׁפְּעָלָה בְּקִרְיַעַת יַם סוּף. וְכֵן שֵׁם ע"ב יוֹצֵא מֵהַפְּסוּקִים שֶׁל קִרְיַעַת יַם סוּף "וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט", וּבְסִפְר תוֹרָה כְּתוּבָה שִׁירַת הַיָּם מֵע"ה לְבָנִים. וְכֵן מוֹבָא בְּיִלְקוּט רְאוּבֵנִי' (עַד גְּאוּלָּה) שֶׁהִגְאָלָה תָּבֵא דָרָךְ שֵׁם ע"ב, שֶׁיִּפְעַל דָּרָךְ שֵׁם ע"ה שֶׁהוּא אֶחָד הַשְּׁמוֹת שֶׁל ע"ב כְּמִנְיֵן כֹּהֵן אִישׁ הַחֶסֶד. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יַעֲקֹב מְטָר שְׁלִיט"א שְׁכֹהֵן בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִי"ה, אִם נִחְשָׁב גַּם אֶת מִסְפֵּר שְׁבַע מֵאוֹת וְגַם אֶת מִסְפֵּר חֲמִישִׁים שֶׁל הָאוֹת נ' כְּפִי שְׁמַחְשָׁב הַסִּפֵּר 'כְּתַנַּת תִּשְׁבָּץ' עַל מִדְרַשׁ פְּלִיאָה. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצְיָאנוּ שְׁלִיט"א שֶׁפַּעַם רֵאשׁוֹנָה שְׁכַתוּב מְשִׁיחַ בְּתוֹרָה, (ויקרא ד, א) "הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ", לְרַמֵּז שְׁמְשִׁיחַ יָבֵא בְּשִׁנַּת ה'כֹּהֵן. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' אֶהֱרֹן שׁוּב שְׁלִיט"א שְׁמָה שְׁנָאֵמַר עַל עֲבוֹדַת הַכֹּהֵן בְּפִרְשַׁת מִצְרַע וְלִקַּח וְנָתַן וְטָבַל כֹּהֵן עִם הַמַּלִּים בְּגִימְטְרִיא תִשְׁעִי"ו.

וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁעִי"ה מְרַמֶּזֶת בְּבְרִייתָא דְקִטְרַת: בְּרִית כְּרִשִׁינָה תִשְׁעָה קִבִּין. דְּבְרִית כְּרִשִׁינָה בָּאָה לְנִקּוֹת אֶת הַצִּפְרוֹן, כְּמוֹבָא שֵׁם. בְּרִית כְּרִשִׁינָה שְׁשִׁפִין בָּה אֶת הַצִּפְרוֹן כְּדִי שְׁתֵּהָא נָאָה. וּמְרַמֶּזֶת עַל הַנְּקִיּוֹן שֶׁל הַגְּאֵלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּעוֹלַת תְּמִיד' לְהָאֲרִיז"ל (קלא) שֶׁשְׁעָרוֹת הֵן אוֹר שְׁיוּצָא מֵהַמַּח, [מוֹתְרֵי מוּחִין], וְצִפְרָנִים הֵן אוֹר הַיּוּצָא מֵהַלֵּב, [מוֹתְרֵי הַלֵּב] וְהַלֵּב הוּא סֶמֶל לְמַלְכוּת. וְכֵן בּוֹרִית כְּרִשִׁינָה נוֹטְרִיקוֹן בְּרִית כְּרִאשׁוֹנָה. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדִּי אֲרָץ' שְׁבוֹרִית כְּרִשִׁינָה תִשְׁעָה קִבִּין יֵין קִפְרִיסִין, הָאוֹתוּתוֹת הַשְּׁנִיּוֹת רְשָׁבִי שְׁבִזְכוּת תוֹרָתוֹ נִזְכָּה לְגֵאֵלָה. וְכֵן הַמְשָׁךְ הַבְּרִייתָא יֵין קִפְרִיסִין שְׁשׁוֹרִין בּו אֶת הַצִּפְרוֹן. כְּדִי שְׁתֵּהָא עֲזָה. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קִפְרִיסִין

מביא חמר חורין עתיק. מרמז על שני המצבים של הגאולה, או יין קפריסין בגימטריא משיח בעננים ואם המלים בגימטריא מלחמת גוג ומגוג. ואם אין לו יין קפריסין היינו מצב של בדיעבד שלא זכו, מביא חמר חורין עתיק. היינו משיח על חמור חיוור עתיק, כי הוא החמור העתיק שרכבו עליו אברהם ומשה. ונקרא חור, כמובא בגמרא (סנהדרין צח). אמר רבי אלפסנדר, רבי יהושע בן לוי רמי פתיב "וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה" וכתוב "עני ורכב על חמור", זכו "עם ענני שמיא", לא זכו "עני ורכב על חמור". אמר ליה שבור מלכא לשמואל, אמריתו משיח על חמרא אתי, אישדר ליה סוסיא ברקא דאית לי, אמר ליה מי אית לך בר חיוור גונוני. וכן שנת ה"א תשע"ז נרמזת במלים שתהא עזה. וכן מובא מהרה"ג ר' יצחק זאגא שליט"א שרואים ב'סדור הרש"ש' שמחלק את סממני הקטרת לספירות, והצפון היא כנגד היסוד, ולכן מובא בבבביתא דקטרת רבן שמעון בן גמליאל אומר, יין קפריסין למה הוא בא, כדי לשרות בו את הצפון כדי שתהא עזה, כי עזות שיכת ליסוד. וכן יין קפריסין שמביא עזות נעשה מפרי הצלף, כמובא ברש"י (כריתות ו). וכפי שמצינו בגמרא (ביצה כה): שצלף הוא העז שבפרות. וכן שמשון הגבור שפעל בעזות דקדשה בעיר עזה, היה בן הצללפוניית מלשון צלף. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שצלף מרמז על צליפה למטרה, ששיכת לעזות שמשיפיעה על הזולת. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך צלף) שהכתוב (תהלים לא, כ) "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחסים בך" ר"ת צל"ף. וכן מביא שם את הגמרא (שבת ל:) שפרי הצלף מוציא פרות בכל יום. כדגמת האילנות לעתיד לבוא שעתידין לתן פרות בכל יום, ורואים שצלף מרמז על הצל של סכת דוד שיחזר לעתיד לבא.

מצינו בזהר (וירא קטז): בשש מאות שנה לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומעינות החכמה למטה, ויתכונן העולם להכנס בשביעי, כבן אדם שמתכונן ביום ששי משמערב השמש להכנס בשבת. וסימן לדבר "בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה". ואז תראה הקשת בגונים מאירים כמו אשה שמתקשטת לבעלה, שכתוב "וראיתיה לזכר ברית עולם", והרי פרושה ויפה הוא. וראיתיה בגונים מאירים כראוי, ואז לזכר ברית עולם. מה זה ברית עולם, זו כנסת ישראל, ויתחבר וא"ו עם ה"א ויקימה מן העפר, כמו שנאמר "ויזכר אלהים את בריתו", זו כנסת ישראל שהיא ברית, כמו שנאמר "והיתה לאות ברית וגו'". ורואים שמשנת ת"ר התחילה תקופת ההכנה לגאולה בסוד עקבתא דמשיחא. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' מהגר"א (האזינו עם פירוש 'באר יצחק') על דברי הזהר שהזכרנו שתקופת העקבתא דמשיחא התחילה בשנת ת"ר. ומבאר שם שהעקב של המשיח הוא סוד הרגל של האות ת' שצריכה תקון, לכן הוא מתחיל ת' שנים לפני סוף האלף הששי. וכן משנת ת"ר עד שנת תשע"ו יש קע"ו שנים, ומספר קע"ו הוא מספר הפסוקים של פרשת נשא שהיא הגדולה בתורה. ומספר הפסוקים של פרק קי"ט בתהלים שהוא הגדול בתהלים, ומספר הדפים של מסכת בבא בתרא שהיא הגדולה בש"ס, ויש כאן רמז על הקץ שנגמרה הגלות הארכה ביותר. וכן הפסוק שנאמר על מלחמת גוג ומגוג (יחזקאל לח, א) "כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג" בגימטריא קע"ו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף רוזין שליט"א שקע"ו נרמז בפסוק שהזהר מזכיר "ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה".

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? פְּדַבְרֵי הַזֶּהָר בְּפִרְשֵׁת נְשֵׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְּחַיֵּי דְּאִיהוּ הַאִי סִפְרֵי הַזֶּהָר יִפְקֹון בֵּיה מְגָלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רַבִּי יַעֲקֹב צְמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינִם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלֹאָה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֵסֶק הַתְּלָמוֹד, וְלִכֵּן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֶרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.

בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלָמִידִי חֻכְמִים שְׁלֹא לְמַדּוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כָּךְ.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

בדיקת חמץ (או הדלקת נר חנוכה), לימוד תורה, ק"ש וערבית [מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. הב"ח בסי' תל"א (ובסי' תרע"ב) ביאר יסוד לנמק את שיטת הרמ"א (וכך פסק המשנ"ב בסי' תל"א): שלגבי מצות ק"ש מכיון שמופיעה בכל יום לא גזרו רבנן שלא ילמד לפני ק"ש (כי בודאי לא ישכח לקיימה), משא"כ בדיקת חמץ (ונ"ח) מכיון שאינם מגיעים בקביעות גזרו שאפי' אם התחיל ללמוד בהיתר [=מבעוד יום] פוסק בצאת הכוכבים כדי שלא ישכח לקיימם.

ב. בדיקת חמץ מקיימים לאחר ק"ש מהטעם שתדיר קודם. (וכך הוא בק"ש כנגד נ"ח, לרוב האחרונים, אם נוקטים להדליק בצה"כ).

ג. הדין שתדיר קודם הוא גם לגבי קדימה וגם לגבי דחייה. [תוס' בסוכה ורא"ש בשבת והפוסקים].

הערה: הגלגל הזה קיים ג"כ בנר חנוכה לסוברים להדליק בצה"כ, באופן שהק"ש והערבית יחסמו אותו מההדלקה מיד אחריהם, כגון שאת התפילה מתפלל בבית הכנסת ולא יספיק לשוב לביתו ולהדליק בטרם יצטרך ללכת לצורך הפיקו"נ.

אכילת מצה (או פסח או מרור), ד' כוסות, ברכת הלבנה.

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. יש סוברים שמצוה דאורייתא שאינה תדירה קודמת למצוה דרבנן שתדירה טפי (פני יהושע וסיעתו שהבאנו במשברי ים כללי המצוות סי' ב'. והארכנו שם שמהראשונים ורוב האחרונים מתבאר איפכא שהדרבנן תיקדם, מ"מ גלגל זה בנוי לשיטת הפנ"י).

ב. הגמ' דנה האם "מצוי" (היינו מצוה שאינה מחוייבת להופיע, אבל במציאות מופיעה בתדירות) יש לה מעלת תדיר. והפוסקים נחלקו בזה [עי"ש בכללי המצוות הערה 25 שמצאנו הוכחות רבות מהאחרונים בכך]. וגלגלנו מיוסד לפי השיטה שמצוי נחשב כתדיר.

ג. תדיר קדים לפרסומי ניסא (ורק לגבי דחיה כ' תוס' והפוסקים שפרסו"נ דחי תדיר).

ד. נפסק בשו"ע [סי' קס"ה ס"א] שמי שעשה צרכיו ורוצה גם ליטול ידיו לסעודה, יטול ב' פעמים. בראשונה (לא נטילה גמורה, מג"א ומשנ"ב) יברך אשר יצר. והשניה לסעודה כדין ויברך ענט"י.

ה. לפי מה שנתבאר ביסוד א', א"כ לשיטת הפנ"י כאשר בזמן שרוצה לאכול קרבן פסח (או מרור בזמן ביהמ"ק שהיה מדאו', וכיו"ב) הופיעה לפניו גם ברכת הלבנה או ברכת אשר יצר, אכילת הפסח קודמת מפני שחיובה מדאו' אע"פ שהברכות הללו תדירות ממנה.

ו. למבואר ביסוד ב' הרי ברכת הלבנה או ברכת אשר יצר צריכות ליקדום בגלל תדירותן לנט"י וכן לשתיית כוס ב' (מד' כוסות) כאשר באה בנפרד ובניתוק מההגדה. [דכאשר שותה – כמו שצריך – את הכוס הב' מיד לאחר ההגדה וברכת גאל ישראל שנאמרו על כוס זו, פשיטא שלא יפסיק עם ברכת הלבנה ביניהם. וכל נידוננו רק כאשר הוצרך מסיבה מסוימת להפסיק הפסק מרובה בדיבור ובמעשה, וכעת מתעתד לשתות את הכוס מדין ד' כוסות]. שעל זה אנו דנים בגלגל שציירנו מה יעשה תחילה. שזה ודאי שנחייבנו לשתות את כוס ב' וליטול ידיו לפני המצה (או המרור או הק"פ), רק הנידון אם המצה וכדו' תחסום את ברכת הלבנה ואשר יצר מפני מעלת דאו' שלה, או דילמא שרק ב' המצוות אשר יכולות להיות תחילה הן נשקלות בדיון וממילא ברכת אשר יצר וברכת הלבנה נקדימן לכוס ב' ולנט"י.

1

המצה צריכה ליקדום לברכות
לשיטת הפנ"י וסיעתו [יסוד ה']

מי שביליל הסדר ניצבות לפניו ג' מצוות לקיימן כעת
(אחת מדאורייתא וב' מדרבנן):

1) אכילת מצה (או מרור בזמן ביהמ"ק, או ק"פ)
שהיא מדאו'.

2) ברכת הלבנה (או ברכת אשר יצר).

3) נט"י (או שתיית כוס ב' שנותקה מההגדה, ראה
ביסוד ו').

איזו יקדים?

את
שתית
כוס ב'
ואת נט"י
צריך
לעשות
בטרם
יאכל את
האכילות
שמדאו'
[יסוד ו']

והגלגל
חוזר
חלילה.

2

4

וברכת הלבנה (ואש"י) צריכות ליקדום לכוס ב' ולנט"י
[יסודות ב' ו']

3

הערה: לכאורה נראה להוכיח מזה שלא הוזכר בפוסקים (בסי' קס"ה) שבשבת וביו"ט שיש שם אכילת פת שחיובה מדאו' אז ישתנה הדין ולא יברכו אשר יצר לפני ברכת ענט"י אלא רק לאחר אכילת הפת, א"כ נוכיח שגם באופן זה מברכים אשר יצר תחילה ואין המצוה דאו' יכולה לחסום מפני שעדיין אינה ניצבת לפנינו. (וכמובן ההוכחה רק מהפוסקים שסוברים כפנ"י שדאו' שאינה תדירה קודמת לדרבנן תדירה). אבל אין זו הוכחה נחרצת.

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

> 01 > 1 > 025805801

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה

www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGgTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGgRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ושנים שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4

www.sod1820.org/f/k22.mp4